

VU Research Portal

Column: 'Geluk zoeken'

Geertsema, K.E.

published in

Asiel&Migrantenrecht

2014

document version

Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Geertsema, K. E. (2014). Column: 'Geluk zoeken'. *Asiel&Migrantenrecht*, 2014(2), 127.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Geluk zoeken

Karen Geertsema

Hoe breng je de theorie van het migratierecht beter in praktijk dan door zelf eens te migreren? Veldwerk noemt de antropoloog dat, gezinsmigratie zegt deze jurist. Weliswaar ging ik niet in een bootje de zee over, wel leg ik een reis van 23 uur af. Daarna sta ik geradbraakt tegenover een ambtenaar van de Australische immigratie dienst in de hoop dat ik de grens over mag. Een grens waarachter nieuwe kansen liggen, maar die eerst moet worden gepasseerd.

In de lange rij voor de ambtenaar vraag ik mijn reisgenoten of zij nog weten welke kleur hun vliegtuigstoel had. Vier antwoorden volgen, alle verschillend. Ik ben blij dat er geen eerste gehoor zal worden afgenomen. Ook realiseer ik mij dat ik al 23 uur lang alle paspoorten bij mij draag en dat geen van mijn reisgenoten zelf de beschikking heeft gehad over zijn paspoort. Ongeloofwaardig, zoveel is duidelijk. Maar de ene ongeloofwaardigheid is de andere niet. Wij mogen doorlopen, onze visumaanvraag is reeds twee dagen voor aankomst digitaal ingewilligd. De hoofdaanvrager, een arbeidsmigrant met bijbehorend gezinsleven, heeft net op tijd de zware bureaucratische beproeving doorstaan. Hij mag zijn geluk zoeken op het grootste eiland ter wereld.

Die administratieve rompslomp leek overigens niet veel af te wijken van de Nederlandse papiermolen. Toch: het aanvraagformulier opent met 'The Australian Government encourages people to gain an understanding of Australia, its people and their way of life, before applying for a visa to live in Australia.' Dat geeft een andere eerste indruk dan 'Dit formulier kunt u gebruiken als u een vreemdeling bent. Een vreemdeling is iemand die in Nederland wil verblij-

Geen van mijn reisgenoten heeft zelf de beschikking gehad over zijn paspoort. Ongeloofwaardig, zoveel is duidelijk.

ven.' Het blijft niet bij een openingsaanmoediging, deze wordt direct gevolgd door een omschrijving van de 'Australische waarden', waaronder respect voor individuele vrijheid, godsdienstvrijheid, parlementaire democratie en 'a spirit of egalitarianism that embraces mutual respect'. Ik vraag de hoofdaanvrager of hij beseft wat hij heeft ondertekend. Aan het einde van formulier 1402 staat immers uitdrukkelijk dat met ondertekening van de

aanvraag de Australische waarden worden onderschreven. Ook deze aanvrager heeft echter maar één doel: tijdig een visum ontvangen. We nemen die Australische waarden graag voor lief, zeker als dat slechts een handtekening kost.

Al na een dag of vier blijkt echter dat de overheid het niet bij een papiertje laat. Op 26 januari herdenkt Australië ieder jaar de Britse kolonisatie van 1788. Geschminkte gezichten, vlaggen en hossende mensenmassa's doen denken aan onze eigen Koningsdag. Waar in Nederland echter de Oranje eenheid centraal staat, wordt hier van overheidswege benadrukt dat 'Australia day' door iedereen op zijn eigen manier moet worden gevierd. Een grootse campagne met tv-spotjes en posters op iedere hoek van de straat moet ons hier aan herinneren.

Nog geen twee maanden later volgt al een nieuwe campagne, ditmaal in het kader van 'Harmony Day'. De 21e maart, wereldwijd de dag van uitbanning van rassendiscriminatie, staat hier specifiek in het teken van de verscheidenheid van culturele achtergronden. Voor de gelegenheid geeft de gemeente een boekje uit over culturele diversiteit in het stadsdeel waar we wonen. De geboren en getogen Australische buurtbewoners halen lachend hun schouders op als blijkt dat het verhaal van de kersvers gemigreerde Nederlandse kinderen dient ter illustratie van de Australische harmonie. Het verplichte schooluniform mag voor één dag worden ingeruild voor een traditioneel kostuum. Bij gebrek aan klompen en boerenkilt mag men in het oranje. Laat oranje nu de kleur zijn van harmonie en multiculturalisme! Zo kosten die ondertekende Australische waarden de arts en zijn gezin ook in de praktijk vooralsnog weinig moeite. Maar zo'n welkom ontvangt niet iedereen. Tussen arts en asielzoeker bestaat in Australië een wereld van verschil.